

Sygn. akt V CSK 737/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa "B." S.A. w B.

przeciwko A. K. i M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego M. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt V ACa 769/13,

1/ odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2/ zasądza od M. S. na rzecz B. S.A. w B. 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelacje pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 kwietnia 2013 r., którym zasądzono od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 23 023 415 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 kwietnia 2011 r.

Pozwany M. S. w skardze kasacyjnej powołał podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie: czy wewnętrzny podział obowiązków członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w sytuacji gdy jeden z członków zarządu został oddelegowany wyłącznie do sprawowania pieczy nad działem produkcji, przy braku realnej styczności z prowadzeniem finansów spółki, może na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. stanowić przesłankę zwalniającą go od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, wobec braku winy w niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia tego zagadnienia z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy

skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Ponadto zagadnienie powinno być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, umożliwiający Sądowi Najwyższemu udzielenie odpowiedzi uniwersalnej, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.).

Zredagowane przez skarżącego zagadnienie pozbawione jest właściwości kwalifikujących je jako istotne w powołanym rozumieniu. Przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozważania nie odwołują się do orzecznictwa Sądu Najwyższego ani wypowiedzi doktryny, które podejmowały tę problematykę, także w odniesieniu do roli każdego z członków zarządu w sprawowaniu powierzonej mu funkcji. Nie zostało wskazane jakie argumenty przemawiają za stanowiskiem, że mimo tego w sprawie występuje zagadnienie prawne. Nie ma zatem podstaw do uznania, że artykułowane wątpliwości wymagają wykładni powołanego przepisu, czy też zmiany dotychczas dokonywanej. W istocie chodzi o kontrolę zastosowania art. 299 § 2 k.s.h. w okolicznościach faktycznych tej sprawy. Nie należy to jednak do znamion powołanej przyczyny przedsądu.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.